

Arrest

nr. 188 599 van 19 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en van Murursade origine te zijn. U bent geboren in Mogadishu in het district Medina op 17 mei 1992. Op jonge leeftijd verhuisde u naar het district Hawl Wadag, waar u hebt gewoond tot aan uw vertrek. U werkte er niet, maar hielp uw moeder regelmatig met het verkopen van groenten. Op 29 januari 2015 was u aan de zijkant van uw huis een put aan het graven om vuil te verstoppen. U vond echter wapens en munitie die er begraven lagen. U belde de politie. Vier politieagenten, waaronder een man genaamd Ise Jijiile, zijn de wapens komen halen. Dezelfde dag kwamen er mensen met videocamera's die foto's namen van de put en filmde. De dag nadien kreeg u een telefonische bedreiging van een neef van u die lid is van Al Shabaab. Hij bedreigde u omdat u de wapens aan de politie had gegeven in plaats van aan hem. De wapens

waren daar waarschijnlijk verstopt geweest door uw neef. Toen u twee dagen na het incident met de put naar de politie ging, kwam Ise Jijiile u er bedreigen dat u niet mocht vertellen dat hij en de andere politieagenten de wapens komen halen waren. Daarna werd u terug opgebeld en bedreigd door uw neef die lid was van Al Shabaab. Later werd een jongen genaamd Mowliid, die erg op u leek, vermoord in de wijk. U bent daarna bij uw grootmoeder in Deynile gaan wonen. Die avond zijn soldaten van de Somalische autoriteiten u komen zoeken bij u thuis. Ze beschuldigden u ervan de wapens en munitie aan Al Shabaab gegeven te hebben. U besloot het land te verlaten. U heeft Somalië verlaten op 17 februari 2015. Op 11 mei 2015 kwam u aan in België, waar u op 12 mei 2015 asiel aanvraagde. Nadat u het land verliet werd u nog steeds gebeld door uw neef die lid was van Al Shabaab. Speciale troepen van de Somalische autoriteiten zijn ook nog vele malen bij u thuis binnengevallen op zoek naar u, nadat u het land verliet. U beschikt niet over enige documenten.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt elementen aan te dragen die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Er dient namelijk te worden opgemerkt dat uw verklaringen dermate onwaarschijnlijk, tegenstrijdig en vaag zijn dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Vooreerst verklaarde u dat leden van Al Shabaab wapens en munitie begroeven schuin voor uw woning. U woont echter aan de Bakaraha markt, één van de drukste plaatsen van heel Mogadishu. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat Al Shabaab dergelijke plek zou uitkiezen om wapens te begraven. Hiermee geconfronteerd stelde u dat u denkt dat uw neef hierachter zat. U werd dan ook gevraagd waarom deze neef deze wapens en munitie niet op een minder publieke plaats heeft begraven. Hierop antwoordt u dat het er inderdaad druk is, maar juist aan de streek waar u woonde niet zo druk. Nochtans verklaarde u te wonen op het gedeelte van de Bakaraha markt waar er bedden te koop zijn en in de buurt van het groentegedeelte van de markt. Logischerwijze een drukke plaats. U verklaart ook dat het één van de ideeën van Al Shabaab is om spullen te begraven waar veel volk in de buurt is. U werd erop gewezen dat het onwaarschijnlijk is dat Al Shabaab opzettelijk spullen zou begraven waar het druk is. Dit verhoogt namelijk de kans voor hen om gevat te worden. U reageert hierop dat dit vaak gebeurt en dat u niet weet wanneer ze het begraven hebben. U benadrukt dat er periodes waren waarin er gevechten waren en jullie daar niet meer woonden. Wanneer hierop wordt doorgevraagd reageert u dat dit rond 2007 was. U werd dan ook gevraagd waarom Al Shabaab in 2015 opeens zou beginnen zoeken naar die spullen nadat u daar een put had gegraven. U werd erop gewezen dat het al zoveel jaren terug was. Hierop repliceert u dat u niet weet wanneer ze die put hebben gegraven en u suggereert dat ze misschien 's nachts de put hebben gegraven aangezien ze meestal 's nachts actief zijn op de Bakaraha markt (CGVS gehoorverslag 1, p.19-20). Het blijft echter onwaarschijnlijk dat leden van Al Shabaab hun wapens en munitie zouden begraven op zo een drukke plaats.

Ten tweede dient opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn. Zo beweert u tijdens het eerste interview dat u een eerste dreigtelefoontje kreeg waarbij een persoon u vroeg of u hun ballen aan anderen had gegeven vandaag. U verklaart echter niet te weten welke persoon dit was (CGVS 1, p.15). Wanneer u tijdens het tweede gehoor wordt gevraagd om over deze eerste telefonische bedreiging te vertellen, verklaart u dat u inderdaad gebeld werd door een persoon die zei dat u zijn ballen aan andere mensen had gegeven. U verklaart tijdens het tweede interview echter dat dit uw neef was, die lid is van Al Shabaab (CGVS gehoorverslag 2, p.4). U werd dan ook gevraagd waarom u tijdens het vorige gehoor had verklaard dat u niet wist wie u gebeld had. U verklaart dan opeens dat dit over een ander moment gaat waarop u gebeld werd door iemand die u niet kende. U verklaart dat uw neef u 30 januari 2015 al opgebeld had en dat u 31 januari 2015 na het bezoek aan het politiekantoor werd opgebeld door iemand die u niet kende (CGVS 2, p.9). Het is echter heel bevreemdend dat u niets vermeld hebt tijdens het eerste interview over deze eerste telefonische bedreiging van uw neef op 30 januari 2015. U werd dan ook gevraagd waarom u tijdens het eerste interview de eerste keer dat u door uw neef gebeld had niet had vermeld. Hierop reageert u door te herhalen dat uw neef u twee keer heeft gebeld, die ene keer toen hij zei u hebt mijn ballen gegeven en een tweede keer toen u bij uw oma was. U werd er daarna op gewezen dat u tijdens het eerste gehoor uw verhaal vertelde alsof die tweede keer toen u bij uw oma was de eerste keer was dat uw neef u belde. Hierop antwoordt u dat u ten tijde van het eerste telefoontje in Bakaraha was. U werd er daarna nog eens op gewezen dat u tijdens het eerste

gehoor uw verhaal vertelde alsof uw neef u de eerste keer belde toen u al bij uw oma was. Als reactie hierop kan u enkel twee maal "neen" zeggen (CGVS 2, p.14).

Tijdens het eerste gehoor verklaart u ook dat de speciale troepen al bij u thuis kwamen toen u nog in Somalië was en dat uw moeder daarom besliste dat u het land moest verlaten (CGVS 1, p.16-17). Iets later tijdens het eerste gehoor (CGVS 1, p.17) en tevens tijdens het tweede gehoor (CGVS 2, p.15) verklaart u dan opeens dat deze speciale eenheden pas later invallen begonnen te doen bij u thuis, namelijk toen u al het land had verlaten. U werd hier dan ook met geconfronteerd, waarop u eerst benadrukt dat het eerst normale soldaten waren die binnenvielen bij u thuis en pas vanaf mei 2015 (toen was u al in België) de speciale troepen. Wanneer u een tweede keer met bovenstaande tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, reageert u door te zeggen dat u niet weet waar het fout is gegaan die dag (eerste gehoor). U verklaart dat het gewoon normale soldaten waren die bij u thuis binnenvielen toen u nog in het land was (CGVS 2, p.15-16). Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Ten derde legt u erg vage verklaringen af in verband met de mensen met videocamera's die kwamen filmen en foto's maken nadat de politie de wapens zijn komen opgraven. Zo wist u niet te zeggen van welk mediabedrijf zij waren, wist u niet of het voorval in de media was geweest en had u dit zelfs nog niet opgezocht (CGVS, p.26). Indien u echt rechtstreeks betrokken zou geweest zijn bij dit voorval, zou mogen verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn.

Het is ten vierde ook bevreemdend dat u tijdens het eerste gehoor niet hebt vermeld dat uw neef die lid is van Al Shabaab bij u thuis gewoond heeft in het verleden. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd tijdens het tweede interview kan u enkel reageren door te verklaren dat u dat niet gevraagd werd en dat u er daarom niets over verteld heeft. Wanneer over de band met uw neef, die lid was van Al Shabaab, wordt doorgevraagd legt u terug bevreemdende verklaringen af. Zo verklaart u dat jullie ongeveer even oud waren. Toch zou hij nooit tegen u gepraat hebben over zijn lidmaatschap van Al Shabaab, afgezien van één keer. Wanneer u wordt gevraagd waarom jullie daar nooit over spraken beweert u dat hij dit waarschijnlijk deed om zichzelf te beschermen omdat hij bang was dat u het tegen uw ouders zou vertellen. Toch blijft dit eerder bevreemdend. U verklaart ook dat jullie nooit ideologische gespreken zouden gevoerd hebben (CGVS 2, p.4-5).

Ten vijfde legt u ook in verband met de speciale troepen die u zouden vervolgen vage en weinig overtuigende verklaringen af. U verklaarde tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dd. 16 juni 2016 dat de speciale troepen nog steeds invallen doen bij u thuis. U verklaarde dat deze in die periode nog om de 2 à 3 dagen bij u thuis binnen vielen en dit zelfs nog enkele dagen voor uw eerste gehoor op het CGVS (CGVS 1, p.18). Wanneer hierop wordt doorgevraagd tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal legt u hier weinig overtuigende verklaringen over af. Zo kon u geen schatting geven van het aantal keren dat deze speciale eenheidstroepen bij u thuis zijn binnen gevallen, ondanks dat deze vraag u zeven keer na elkaar werd gesteld op verschillende manieren (CGVS 2, p.17-18). U kon over deze invallen vertellen dat ze binnenvielen op zoek naar u. U kon ook één concreet incident geven waarbij uw broer door één van de leden van de speciale eenheden werd geëlectrocuteerd. U kon echter niet zeggen wanneer dit juist gebeurd was, omdat u toen in België verbleef. Het is echter bevreemdend dat u naast dat incident met uw broer geen enkel ander concreet incident kan geven en dat uw ouders u hier niets meer over zouden verteld hebben. U verklaart immers dat de speciale eenheden om de 2 à 3 dagen een inval doen bij u thuis. U werd dan ook gevraagd waarom u geen verdere informatie hebt over de andere invallen. Hierop reageert u dat er de andere keren geen incidenten of ongelukken waren. Er was alleen dat éne incident. Tijdens de andere invallen waren ze gewoon op zoek naar u (CGVS 2, p.8). Dat u hierover niets meer kan vertellen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent in sterke mate. Het is tevens niet duidelijk waarom deze speciale troepen u na al die maanden nog zo intens zouden zoeken. U werd dan ook de vraag gesteld waarom dit zo is. Hierop reageert u dat ze u vervolgen omdat ze denken dat u nog steeds in het land bent en op elke moment bij uw familie kan komen. Ondertussen dateren de door u voorgehouden feiten wel al van meer dan een jaar en half geleden. Het is dus niet duidelijk waarom deze speciale eenheidstroepen nog steeds zo intensief naar u op zoek zijn. U werd hier dan ook met geconfronteerd, waarop u antwoordt dat u niet weet om welke reden ze u zoeken. Het enige wat u wel beweert te weten is dat uw ouders verteld hebben dat u nog steeds gezocht wordt (CGVS 2, p.7).

Gezien het geheel van bovenstaande elementen dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning

van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen.

Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers

van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij het verzoekschrift van 30 november 2016 voegt verzoeker "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016"; "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016"; "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016"; "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016"; "Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016"; "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016"; "Artikel "De Morgen" dd. 25 juni 2016"; "Artikel "De Morgen" 26 juli 2016"; "Artikel "De Telegraaf" dd. 26 augustus 2016".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 november 2016 in een eerste middel een schending aan van "artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980"; "schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" en "schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Verzoeker meent dat het voor hem "onmogelijk is in het hoofd van Al Shabab te kijken of om hun beweegredenen te kennen waarom zij de munitie juist aan het huis van verzoekende partij verstoppt hadden". Hij stelt maar te kunnen vertellen wat hem is overkomen en dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor daden van derden.

Verzoeker herhaalt dat eerst de gewone politiemachten zijn binnengevallen in zijn huis toen hij nog in Somalië verbleef en dat de speciale pas zijn binnengevallen wanneer hij reeds in België verbleef. Wat betreft de vaststelling van verweerder dat verzoeker niet veel informatie kan geven over de inval van de speciale troepen, merkt verzoeker op dat hij deze invallen dus zelf nooit bewust heeft meegemaakt en dan ook niet veel details kan treden. Hij voegt eraan toe dat zijn familie enkel de grote incidenten aan hem had meegedeeld, zonder dit tot in de details te bespreken.

Verzoeker benadrukt uitvoerig te hebben verteld over hetgeen hem is overkomen, zonder dat er enige contradictie of inconsistentie kon worden vastgesteld in zijn relaas.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift in een tweede middel een schending aan van "artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980"; "schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" en "schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat het "onbegrijpelijk [is] hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus (COI-focus dd. 6 september 2016) tot een dergelijke conclusie is kunnen komen! Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen. Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31." Verzoeker haalt verder aan dat het geweld tegen burgers niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. Bovendien wordt verzoekers district Hawl Wadaag hevig getroffen door terroristisch geweld.

Verzoeker voert verder aan dat ook "in de internationale pers heel wat artikels terug te vinden vallen over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid)" en voegt een greep uit "de veelheid aan verschenen artikels" toe: "22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3); 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4); 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5); 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6); 1 juni 2016: autobom ontploft en doodt 16 mensen en maakt minstens 55 gewonden (stuk 7); 25 juni 2016: aanval op hotel in Mogadishu: 15 deden en 25 gewonden (stuk 9); 26 juli 2016: minstens 14 doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10); 26 augustus 2016: minstens 7 slachtoffers bij aanslag in Mogadishu (stuk 11)".

Verzoeker beroept zich ook op het UNHCR-rapport dd. 16 mei 2016, waarin wordt gesteld dat "de Somalische autoriteit geen effectieve controle over Mogadishu heeft en niet in staat is haar burgers te

beschermen tegen het geweld". Ook een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie zou volgens dit rapport niet aangewezen zijn.

Ten slotte voert verzoeker aan dat verweerder geen aandacht heeft voor *"het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Hawl Wadaaq) wel veilig te noemen valt, quod non"*. Hij wijst in dit verband ook op het belang van de bescherming door de clan en op verzoekers verwestering, terwijl deze elementen *"door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald [wordt] als een bijkomend risico om het slachtoffer te worden van Al Shabaab"*.

In hoofdorde vraagt verzoeker om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart niet naar zijn land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van problemen met Al Shabaab enerzijds en met de Somalische autoriteiten anderzijds. De bedreigingen en de daaropvolgende aanval door Al Shabaab, alsook de aanhoudende invallen van de speciale eenheden van de Somalische autoriteiten, zijn echter om tal van redenen incoherent en ongeloofwaardig.

2.4. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekers relaas bezwaarlijk vrij is van contradicties en inconsistenties, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift. Zo gaf hij tijdens zijn verklaring bij de DVZ enkel aan dat hij omwille van zijn problemen met Al Shabaab zijn land van herkomst ontvlucht was (vragenlijst CGVS, punt 5), terwijl hij tijdens de uiteenzetting van zijn asielrelaas bij het CGVS eraan toevoegde dat de regeringstroepen bij hem thuis gekomen waren en *"twee dagen later er ook een inval geweest [was] van ons thuis van de regeringstroepen"*.

Dat was de speciale eenheidstroepen van de regering allemaal die mij opzochten", waardoor *"mama besloten [heeft] om me uit het land te halen omdat ik van beide kanten werd opgezocht, van de Al*

Shabaab kant en van de regeringskant." (CGVS-verslag 1, p. 16-17). Het is aldus duidelijk dat verzoeker zijn asielrelaas aanpast naarmate de procedure vordert, wat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ondergraaft nu niet kan aangenomen worden dat verzoeker kon vergeten te vermelden bij het CGVS dat ook de regering hem viseerde, gezien dit de onmiddellijke aanzet was van zijn vlucht.

2.5. Bovendien blijken verzoekers verklaringen tijdens de opeenvolgende gehoren bij het CGVS evenmin overeen te stemmen. Zo verklaarde hij aanvankelijk dat de speciale eenheidstroepen reeds bij verzoeker thuis binnenvielen toen hij nog in Somalië was en dat zijn moeder daarom besliste dat hij het land diende te verlaten (CGVS-verslag 1, p. 16 – 17), terwijl hij tijdens het tweede gehoor aangaf dat de speciale eenheden pas sinds mei – en dus wanneer hij zijn land van herkomst reeds ontvlucht was – bij hem thuis binnenvielen (CGVS-verslag 2, p. 15). Verzoekers incoherente verklaringen over eenvoudige zaken, die overigens tot de kern van zijn asielrelaas behoren, tonen aan dat verzoekers verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten. Waar verzoeker na confrontatie met deze tegenstrijdigheid nog stelt, en het verzoekschrift nog herhaalt, dat eerst de gewone politiemachten zijn binnengevallen in zijn huis toen hij nog in Somalië verbleef en dat de speciale pas zijn binnengevallen wanneer hij reeds in België verbleef, gaat verzoeker er echter aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen en louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielrelaas volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

2.6. Ook aangaande het eerste dreigtelefoontje dat verzoeker van Al Shabaab ontving, legt hij tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde hij tijdens het eerste interview bij het CGVS, *"Iemand heeft dan gebeld maar ik weet niet wie dat was. Ze zeiden heb jij onze ballen aan anderen gegeven vandaag?"* (CGVS-verslag 1, p. 15). Tijdens het tweede interview verklaarde hij over dat eerste dreigtelefoontje echter, *"Diegene die me belde is mijn neef. Hij woonde bij ons thuis. 2 maanden voordien had mijn vader hem uit het huis weg gestuurd. Hij vertelde mij dat deze bezitting van hem was. Zijn eigen bezitting. En de woorden die hij gebruikte waren zo. Jij hebt vandaag mijn ballen aan andere mensen gegeven. Op een dreigende manier."* (CGVS-verslag 2, p. 4). Opnieuw doen verzoekers incoherente verklaringen aangaande zijn asielrelaas afbreuk aan zijn geloofwaardigheid nu het niet aannemelijk is dat verzoeker initieel verklaarde niet te weten wie hem bedreigde om dan later te stellen dat het zijn neef was.

2.7. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zo kunnen verzoekers verklaringen aangaande de door Al Shabaab gegraven put met wapens, hetgeen tevens tot de kern van zijn asielrelaas behoort, niet worden aangenomen. Verzoeker verklaarde dat Al Shabaab wapens en munitie begraven had aan de zijkant van zijn woning aan de Bakhara markt (CGVS-verslag 1, p. 5, 18), welke één van de drukst bezochte plaatsen van Mogadishu is (CGVS-verslag 1, p. 18-19). Het is echter geheel ongeloofwaardig dat Al Shabaab dergelijke drukke plek zou uitkiezen om wapens te begraven en niet een veilige en gemakkelijk toegankelijke plaats, gezien de verhoogde kans om gevat te worden bij het verstoppen en het opgraven van deze wapens. Bovendien is verzoeker niet eenduidig hierover. Zo stelde hij *"Ik denk dat de zoon van mijn nonkel daar achter zit. Dat hij daar zelf heeft begraven (...)* Ja, het is wel druk daar inderdaad. Maar juist aan de streek waar wij woonden dat is het niet zo druk. Het si één van hun ideeën om altijd ergens te graven en spullen waar veel volk is in de buurt."

(CGVS-verslag 1, p. 19). Ermee geconfronteerd dat verzoeker eerder verklaarde dat hij in de buurt van de groentekraampjes van de markt woonde, wat toch een drukke plaats lijkt, stelde verzoeker *"Ja, er zijn daar veel mensen die daar wonen en passeren maar er was een periode dat wij zelf gevlucht waren door gevechten en zware geweren."* (CGVS-verslag 1, p. 19). Verzoekers asielrelaas komt voor als een aaneenschakeling van verzonnen verklaringen die daarbij nog incoherent en strijdig zijn.

2.8. De waarachtigheid van verzoekers asielrelaas wordt ook aangetast nu verzoekers beweringen niet objectief ondersteund worden. Zo verklaarde verzoeker dat twee mannen met camera's die *"alles wat er in de buurt was, het huis en alles errond"* zijn komen filmen en fotograferen, maar wist hij niet van welke media, zender of krant zij waren, heeft hij niets opgevangen in de media over het voorval en verklaarde hij dat hij dit niet heeft trachten op te zoeken (CGVS-verslag 1, p. 26).

Indien een persploeg verzoeker heeft gefilmd, en ook al zou dat niet zijn uitgezonden, dan nog kan aangenomen worden dat dit druk besproken werd door familie en vrienden zodat niet aannemelijk is dat verzoeker hierover niets kan vertellen of niet precies kan zijn. Evenmin is redelijk dat verzoeker en zijn

familie de bewijzen van de gebeurtenis niet opvragen om aldus de noodzaak van een vlucht naar het buitenland te kunnen verhinderen. Dat verzoeker nalaat enige inspanningen te doen hiervoor, ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van zijn beweringen.

2.9. Nog daargelaten dat verzoekers asielrelaas reeds op hogervermelde punten onwaarachtig voorkomt hebben zodat de invallen van de speciale troepen geen grond hebben, is verzoeker ook op dit punt niet incoherent. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS dat *“die (de speciale eenheden) vallen om de 2 à 3 dagen binnen binnen ons huis. En ze zijn een paar dagen geleden ook binnen gevallen bij ons thuis.”* (CGVS-verslag 1, p. 18), maar kan hij niet aannemelijk maken waarom deze speciale troepen hem tot op heden na meer dan een jaar tijd nog zo intens zoeken. Verzoeker stelt louter *“Ik zou niet weten de reden waarom ze me zoeken. Het enige dat ik weet is dat mijn ouders verteld hebben dat ik nog steeds gezocht wordt”* (CGVS-verslag 2, p. 7). Bovendien zijn verzoekers verklaringen aangaande deze invallen bijzonder vaag. Zo kan hij niet aangeven hoeveel keer de speciale eenheden bij benadering bij hem thuis zijn ingevallen, noch kan hij concrete details geven over deze invallen, met uitzondering van één incident waarbij zijn broer geëlectrocuteerd werd (CGVS-verslag 2, p. 17-18). Waar het verzoekschrift nog aanvoert dat verzoeker zich op het moment van de invallen reeds in België bevond, waardoor hij deze niet zelf heeft meegemaakt, dient worden opgemerkt dat het redelijk is te veronderstellen dat zijn familie, met wie verzoeker regelmatig contact onderhoudt, hem uitgebreid zou inlichten over deze invallen, temeer nu de speciale troepen net naar verzoeker op zoek zijn. De loutere bewering dat verzoekers familie niet in details treedt wanneer zij verzoeker inlichten over de gebeurde invallen kan dan ook niet worden aangenomen.

2.10. Verzoekers asielmotieven inzake de put met munitie met daaropvolgend de bedreigingen van Al Shabaab als de invallen van de speciale eenheden, zijn geheel ongeloofwaardig.

2.11. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.14. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen”* waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) *“of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”*

2.15. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in

Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.16. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.17. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al-Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.18. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.19. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met

betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.20. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.21. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.22. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappings van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clauditeit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.23. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.24. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora

vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.25. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen."*

2.26. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie - "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016", "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016", "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016" en "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016", "Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016", " Artikel "De Morgen" dd. 25 juni 2016", "Artikel "De Morgen" 26 juli 2016" , "Artikel van "De Telegraaf" dd. 26 augustus 2016" - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. De aanval op een restaurant aan het strand op 21 januari 2016 wordt aangehaald in voornoemde gehanteerde informatie, het incident op 26 februari 2016 betreft een aanval op het SYL hotel, dat tegenover het presidentieel paleis is gesitueerd en wordt bezocht door overheidsambtenaren en zakenlui, het restaurant waar op 11 april 2016 vlakbij een bomauto ontplofte, lag dicht bij het "municipal government" gebouw en de aanval door Al-Shabaab op 18 april 2016 betrof een overheidsvoertuig. De Morgen bericht op 25 juni 2016 over een aanval gericht op een hotel dat vooral zakenlieden en buitenlanders ontvangt. Ook wordt een dubbele zelfmoordaanslag die plaatsvond op 26 juli 2016 in de buurt van VN-instellingen en kazernes van de Afrikaanse Unie en een autobom van 26 augustus 2016 aan een restaurant nabij Lido Beach in bovenstaande informatie aangehaald. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering. Het "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van mei 2016 werd zoals hoger gesteld, reeds betrokken bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van Mogadishu.

2.27. Waar verzoeker stelt dat verwerende partij geen onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen "er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Hawl Wadaaq)" wordt niet toegelicht waarom een onderzoek per district nodig is. Evenmin wordt aangetoond dat clans in afgebakende gebieden zouden wonen, noch dat ze geen bescherming bieden buiten de woonplaats van de asielzoeker. Ten slotte kan de Raad verzoeker niet volgen, dat een verblijf in België van anderhalf jaar, verzoeker vervreemden zijn van zijn leefomgeving in Somalië, en dit daargelaten dat geenszins wordt aangetoond dat verzoeker op deze tijd dermate ingeburgerd is dat hij "behoorlijk verwesterd is" laat staan dat dit zichtbaar is en in Mogadishu een bijkomend risico zou inhouden om het slachtoffer te worden van Al Shabaab.

2.28. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.29. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van

herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.30. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.31. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.32. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK